

LBRIS

We know
books

**MICHAEL
McDOWELL**

**BLACK
WATER**

DIGUL

Traducere din limba engleză
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Blackwater II: The Levee

Michael McDowell

Copyright © 1983 Michael McDowell

Toate drepturile rezervate

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu The Otte Company
prin intermediul Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA).

Imagine copertă: Trevillion Images

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Blackwater II: Digul

Michael McDowell

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCDOWELL, MICHAEL

Blackwater / Michael McDowell; trad. din lb. engleză:

Dana-Ligia Ilin. - București: Litera, 2025

6 vol.

ISBN 978-630-342-355-5

Vol. 2.: Digul. - 2025. - ISBN 978-630-342-899-4

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

INGINERUL

- Tată Ceresc, apără-ne de potop, de foc, de animale turbate și de negri fugari.

Asta era rugăciunea lui Mary-Love Caskey înaintea de fiecare masă, învățată de la mama sa, care ascunsese argintărie, sclavi și găini de lăcomia yankeilor hămesiți puși pe prădăciune. Dar în aceste zile apărarea de a cincea primejdie era adăugată în tăcere în mintea ei și în cea a lui Sister: „Tată Ceresc, apără-ne de Elinor Dammert Caskey“.

La urma urmei, Elinor era o femeie de care trebuia să te temi. În viețile bine orânduite ale membrilor familiei Caskey din Perdido, Alabama, a adus numai necazuri și surprize. După ce a apărut în mod misterios în hotelul Osceola în perioada de vârf a mării inundații din 1919, l-a prins în mreje întâi pe James Caskey - cumnatul lui Mary-Love - și apoi pe Oscar, fiul Mary-Love. S-a măritat cu Oscar, cu totul împotriva dorinței lui Mary-Love. Elinor avea părul de culoarea roșie noroioasă

a râului Perdido, însă n-avea rude sau vreo moștenire. Și până la urmă l-a luat pe Oscar de la Mary-Love, l-a dus în casa de alături și și-a lăsat propria odraslă ca plată pentru dreptul de a pleca. Asta, după părerea lui Mary-Love, nu făcea decât să arate că Elinor era o femeie pentru care pe câmpul de bătălie nici un sacrificiu nu-i prea mare. Era un adversar formidabil pentru Mary-Love, care nu mai întâlnise niciodată pe cineva în stare să-i pună sub semnul întrebării suveranitatea.

Dacă până atunci Mary-Love și Sister vegheaseră ca niște cloști bebelușul Miriam, cum o mai păzeau acum! Erau două săptămâni de când Elinor și Oscar se mutaseră, și Elinor încă nu dăduse vreun semn că regretă târgul făcut. Mary-Love avea cincizeci și unu de ani și n-avea să mai aducă pe lume vreun copil. Sister avea un pic sub treizeci de ani și nici o perspectivă de măritiş; puțin probabil să aibă vreodată altă fiică decât cea pe care i-o cedase cumnata. N-aveau să lase copila singură nici o clipă, de teamă că Elinor – care privea din spatele uneia dintre perdelele puse de curând în salonul ei din spate – o să se năpustească, o să înșface pruncul și o să-l ducă cu ea pe furiș, triumfătoare. Nici una dintre aceste femei n-avea de gând să renunțe la Miriam nici măcar dacă toată lumea și legea le-ar cere-o.

La început, Mary-Love și Sister se pregătiseră sufletește pentru vizitele neconținute ale lui

Elinor pe care și le imaginau. Erau sigure că ea o să facă propuneri pentru un fel mai bun de a face una sau alta pentru copil, o s-o podidească plânsul și o să implore s-o aibă pe Miriam măcar o oră în fiecare dimineață, o să viseze cu ochii deschiși deasupra leagănului fiicei sale și o să caute la nesfârșit prilejuri s-o smulgă de acolo. Însă Elinor n-a făcut nimic din toate astea. De fapt, Elinor n-a venit niciodată să-și vadă fiica. Se legăna liniștită pe veranda din fața noii sale case și corecta pronunția lui Zaddie Sapp, care stătea la picioarele ei cu un manual de citire de clasa a șasea. Elinor dădea din cap politicoș spre Sister și Mary-Love când le vedea, sau, cel puțin, când nu se putea preface că nu le-a văzut, dar nu cerea niciodată să vadă copilița. Mary-Love și Sister – care nu mai fuseseră niciodată așa de unite în vreo chestiune – se sfătuiau și încercau să-și dea seama dacă pot sau nu să aibă încredere în Elinor. Au hotărât că, pentru siguranță, atitudinea ei indiferentă trebuie să fie considerată o tactică pentru a le face să coboare garda. Așa că își păstrau vigilența.

Duminicile, fie Mary-Love, fie Sister rămânea acasă cu copila în timpul slujbei de dimineață. Una sau cealaltă stătea în aceeași strană cu Elinor, făcea un semn politicoș cu capul spre ea și îi vorbea dacă se ivea prilejul. Apoi Mary-Love a propus ca, pentru a o provoca pe Elinor, ea și Sister să meargă la biserică *amândouă*. Elinor,

văzându-le împreună, și-ar da seama că micuța Miriam e singură, apărată doar de Ivey Sapp, însă n-ar putea să plece de la slujbă și să-și ducă fiica de acolo. Sister și Mary-Love aveau grijă întotdeauna să nu plece de acasă duminica decât după ce vedeau că Oscar și Elinor pornesc cu mașina împreună spre biserică, de teamă că într-o zi Elinor ar putea să rămână acasă și să-și răpească fiica înainte să fie cântat primul imn.

Totuși, într-o duminică s-a întâmplat ca Mary-Love și Sister nu fie la fereastra din față când Oscar a plecat cu mașina. Au presupus că Elinor plecase odată cu el. La biserică au descoperit, îngrozite, că Elinor rămăsese acasă ca s-o îngrijească pe Zaddie, care avea oreion. Le-au tremurat vocile la imnuri, n-au auzit o vorbă din predică, uitau să se ridice când ar fi trebuit să se ridice și rămâneau în picioare când ar fi trebuit să se așeze la loc. Au dat fuga acasă și au găsit-o pe Miriam dormind dusă în leagănul așezat pe veranda laterală. Ivey Sapp îngâna deasupra ei un cântec fără vorbe. În casa de alături, Elinor Caskey stătea pe veranda din față, cu ziarul *Register* din Mobile. Nimic n-ar fi putut să fie mai ușor decât ca Elinor să traverseze curtea, să urce pe verandă, s-o oprească pe Ivey cu un cuvânt aspru, s-o ridice pe Miriam din leagăn și să se ducă înapoi acasă cu ea. Însă Elinor nu făcuse asta.

Elinor, au tras concluzia Sister și Mary-Love, nu-și voia deloc înapoi fiica.

Convinse acum că Elinor renunțase cu adevărat la fiica ei – cu toate că nu pricepeau în ruptul capului cum a putut face așa ceva –, Sister și Mary-Love au început să se întrebe ce credea Oscar despre chestia asta. Oscar își vizita uneori mama și sora, chiar dacă nu mânca niciodată la ele, și, așa cum a subliniat Sister, nu intra niciodată în casă, ci rămânea pe veranda laterală. Uneori, la sfârșitul după-amiezii, dacă le vedea pe verandă, traversa curtea și stătea câteva minute pe leagăn. Își saluta sora și mama, apoi se apleca peste pătuț și zicea: „Ce mai faci, Miriam?“, de parcă s-ar fi așteptat ca pruncul de șase luni să-i răspundă la fel. Nu părea deosebit de interesat de fiica sa, doar dădea din cap și surâdea dacă Sister povestea vreun progres surprinzător sau ceva fascinant de comic din dezvoltarea lui Miriam. Și curând, plecând cu scuza că Elinor probabil se întreabă unde-i el și ce face, zicea: „La revedere, Mama. Pa, Sister. Pe curând, Miriam“. Din repetarea acestui tipar, care nu făcea decât să accentueze cât de puțin îl interesau compania și apropierea lor, Sister și Mary-Love au ajuns să priceapă că, prin câștigarea lui Miriam și descotorosirea de Elinor, îl pierduseră și pe Oscar.

În casa cea mare și nouă de la marginea orașului, Oscar și Elinor ocupau prea puțin din cele șaisprezece încăperi ale lor. Seara, el și Elinor stăteau la masa din odaia pentru micul-dejun

și mâncau rămășițele reci de la prânz. Ușa bucătăriei era proptită deschisă, așa încât Zaddie, care stătea lângă blat și mânca același lucru, să nu se simtă singură. O dată la două seri, când se schimba afixul, Oscar și Elinor se duceau la Ritz. Cu toate că biletul nu costa decât cinci cenți, întotdeauna îi dădeau lui Zaddie o monedă de douăzeci și cinci de cenți ca să se poată duce la balconul negrilor, indiferent dacă se ducea sau nu. Când ajungeau acasă, se așezau pe unul dintre cele patru leagăne de pe veranda de dormit de la etaj. După un moment, în vreme ce Oscar împingea din când în când leagănul cu vârful unui pantof, Elinor se răsuca și își puneu capul în poala lui. Se uitau împreună prin plasa de țânțari la Perdido luminat de lună, care curgea aproape neauzit prin spatele casei. Iar dacă Oscar spunea vreodată ceva, era despre muncă, despre progresul vitejesc al stejarilor de apă – care, după doar doi ani, ajunseră la aproape zece metri – sau ce bârfă auzise în acea dimineață la frizerie.

Dar niciodată n-o pomenea pe fiica lor, cu toate că fereastra odăii lui Miriam se vedea de unde stăteau ei pe leagăn, și fereastra era uneori luminată, iar Mary-Love sau Sister apăreau uneori pentru scurt timp, mișcându-se cu treburi, îngrijind-o pe fiica lui, care era la fel de pierdută pentru el ca și cum ar fi fost furată de țigani ori s-ar fi înecat în râu.

Elinor era din nou gravidă, dar lui Oscar i se părea că această sarcină înaintea mult mai încet decât prima. Pântecul soției sale părea să se umfle mai puțin – și mai târziu – și a insistat să se ducă la doctorul Benquith. Elinor s-a dus și a venit cu vestea că totul e bine. Totuși, a îndeplinit dorința lui Oscar să nu se întoarcă la școală în acea toamnă și, spre surprinderea lui, a părut mulțumită să stea toată ziua în casă. De asemenea, de dragul uzanțelor și ca să fie Oscar cu inima împăcată, a renunțat la înotul de dimineață în Perdido. Cu toate acestea, în ciuda precauțiilor luate de soție și de asigurările doctorului Benquith, Oscar rămânea nemulțumit și îngrijorat.

Lui Mary-Love Caskey i-ar fi plăcut ca orașul să recunoască faptul că ea învinsese în bătălia cu nora sa. Și cum ar fi putut orașul să nu creadă asta, când Mary-Love era în posesia prăzii? Chiar dacă bebelușul Miriam fusese câștigat cu prețul afecțiunii fiului ei, mai devreme sau mai târziu Oscar tot ar fi plecat undeva, cu cineva. Și apoi, ce fiu rămâne permanent înstrăinat de mamă? În mintea lui Mary-Love nu încăpea îndoială că într-o bună zi Oscar avea să se întoarcă la ea, și atunci triumful ei asupra lui Elinor Caskey avea să fie dulce și deplin, zău așa!

Însă orașul, spre consternarea lui Mary-Love, nu vedea deloc așa lucrurile. Ce vedea orașul era că, atunci când s-a împrăștiat fumul de pe